

Meniu

Prima pagină
Luceafărul de seară
Editorial
Debut
Educație
Invitație la lectură
Comentarii
Atitudini
Diverse
Istoria culturii
Interviu
Evenimente
Știri de presă
Contact

Caută pe sit

Caută

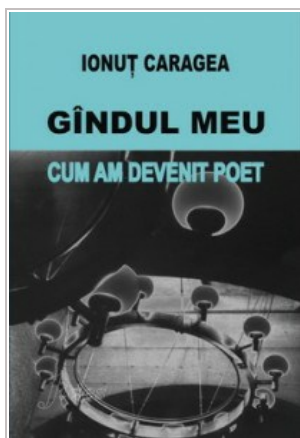
Arhiva

ianuarie 2024
decembrie 2023
noiembrie 2023
octombrie 2023
septembrie 2023
august 2023
iulie 2023
iunie 2023
mai 2023
aprilie 2023
martie 2023
februarie 2023
ianuarie 2023
decembrie 2022
noiembrie 2022
octombrie 2022
septembrie 2022
august 2022
iulie 2022
iunie 2022
mai 2022
aprilie 2022
martie 2022
februarie 2022
ianuarie 2022
decembrie 2021
noiembrie 2021
octombrie 2021
septembrie 2021
august 2021
iulie 2021
iunie 2021
mai 2021
aprilie 2021
martie 2021
februarie 2021
ianuarie 2021
decembrie 2020
noiembrie 2020
octombrie 2020
septembrie 2020

Impresii de lectură: „Gîndul meu. Cum am devenit poet.” – Ionuț Caragea

Articol scris de: **Mihaela Aionesei** / 17 iul. 2011

Impresii de lectură: „Gîndul meu. Cum am devenit poet.” – Ionuț Caragea

Cu poetul Ionuț Caragea „am stat de vorbă” aseară, o oră sau două, nu știu cât a durat confesiunea făcută în volumul „Gîndul meu. Cum am devenit poet”, căci despre o confesiune este vorba, pe cât de simplu scrisă pe atât de profundă și tulburătoare, în care realitatea și revelația, sentimentele și resentimentele stau la temelia întregii opere a acestui poet „născut pe Google”, cum este numit de unii critici literari.

Pe firul narațiunii am descoperit un împătimit al trăirilor extreme, a cărui viață nu se poate desfășura la cote normale, totul tinzând către superlativ. Cu o sinceritate dezarmantă, îți (își) deschide porțile sufletului și povestește despre iubirile care l-au mistuit, despre neîmplinirile, decăderile și tragediile care l-au adus în pragul sinuciderii.

Moartea îi dădea târcoale, îndemnându-l să se arunce în gol... doar sufletele alese își pot recunoaște greșelile, mai ales în fața publicului. Nu știu dacă pot să-i spun public, după intimitatea sufletească simțită prin această destăinuire, mă consider un prieten, un părtaș al suferinței, al decăderii, al nebuniei și în același timp al înălțării pe altarul poeziei.

„Arta cere sacrificii”, fiecare artist zidește mai devreme sau mai târziu în el sau alături de el o Ană, ca temelie a unei opere de mare valoare. Poetul și-a zidit iubirea, s-a călugărit în propria umbră și trăiește zidindu-se la rândul lui în cuvinte, sacrificându-și timpul și sănătatea. Poetul se zugrăvește pe sine ca pe o biserică în care „moartea este doar o mângâiere”, o combinație între real și uman (este când D-zeu când narator), menită să răscolească, să dezrădăcineze emoții încremenite în adâncurile ființei.

Prima parte a cărții se desfășoară în lumina căutărilor, a neliniștilor provocate de incertitudini și nehotărâre până când, într-un final, proaspătul căsătorit pleacă în Canada cu femeia visurilor sale. În țara de adopție, a cărei societate nu avea să-i aducă stabilitatea emoțională de care avea atâta nevoie, și după o perioadă de „tatonări”, rămâne singur. Începe „O nouă viață” și scrie cum este „*să fii singur într-o țară străină/ să vorbești o limbă străină și să te despați de ființa pe care o iubeai cel mai mult pe pământ*”.

Iată cea mai mare dezamăgire, cea mai amară deziluzie pe care o poate aduce un vis neîmplinit. Sentimentul de singurătate este copleșitor. Rătăcit, frustrat, Ionuț găsește un refugiu (băutura) în brațele căruia se aruncă orbește, motiv pentru care ajunge într-o stare de sănătate deplorabilă. Această perioadă, cred eu, este cea salvatoare, căci începând procesul de autodistrugere a reușit să macine toate sau aproape toate resentimentele până când a descoperit că „*templul iubirii nu se află într-o femeie*” ci în el însuși.

Perioada care urmează este critică din punct de vedere fizic. Durerile îi devin muze și scrie poemul „Delirium tremens” în care se descrie, printre altele, „*un călăreț spațial ce se pierde în galopuri de anorexie mintală*”. În acest moment al vieții sale apar, și poate nu întâmplător, doi prieteni care îl încurajează și îl susțin: poeții Adrian Erbiceanu și George Filip.

Deși lucra ca instructor la un centru sportiv și făcea parte dintr-o echipă de rugbi, înstrăinarea îl roade – „*când ești singur, înconjurat de străini/ Dumnezeu este mai aproape de tine/ sunt pasăre călătoare izgonită de existența steapă pe alte continente*” – și vede „*patria cimitir de cuvinte pierdute printre atâtea limbi covârșitoare*”.

Neputându-se adapta societății canadiene coboară în propria fântână de unde își adapă neputința cu taina sfântă a cuvintelor: „*nu mai aveam dorințe fizice și nu mai voiam o relație. Găsisem modalitatea perfectă prin care să mă schimb, să devin fluturele care iese din coconul propriei suferințe și închideri în sine*”...

După un an de singurătate înfiripă două relații doar pentru a ști că „*amorul îi mai provoacă aceeași plăcere ca și înainte*”, fără însă a-i satisface nevoia sufletească de a dăru, de a se dăru, fără a reuși să umple măcar un strop din golul lăsat de Alexandra.

În postările lui pe Internet este fascinat de o puștoaică pe care ajunge să o iubească nebunește și pentru care se întoarce în țară, îndrăznind chiar să se gândească și la o posibilă căsătorie. Împrejurările stau și de această dată în calea fericirii lui, astfel încât se întoarce în Canada la fel de singur și deznădăjnit.

Urmează a doua cădere în care scrie volumul „Donator universal”. Într-unul din poeme declară: „*uneori cred că toate zilele sunt la fel de curve/*

august 2020
iulie 2020
iunie 2020
mai 2020
aprilie 2020
martie 2020
februarie 2020
ianuarie 2020
decembrie 2019
noiembrie 2019
octombrie 2019
septembrie 2019
august 2019
iulie 2019
iunie 2019
mai 2019
aprilie 2019
martie 2019
februarie 2019
ianuarie 2019
decembrie 2018
noiembrie 2018
octombrie 2018
septembrie 2018
august 2018
iulie 2018
iunie 2018
mai 2018
aprilie 2018
martie 2018
februarie 2018
ianuarie 2018
decembrie 2017
noiembrie 2017
octombrie 2017
septembrie 2017
august 2017
iulie 2017
iunie 2017
mai 2017
aprilie 2017
martie 2017
februarie 2017
ianuarie 2017
decembrie 2016
noiembrie 2016
octombrie 2016
septembrie 2016
august 2016
iulie 2016
iunie 2016
mai 2016
aprilie 2016
martie 2016
februarie 2016
ianuarie 2016
decembrie 2015
noiembrie 2015
octombrie 2015
septembrie 2015
august 2015
iulie 2015
iunie 2015
mai 2015
aprilie 2015
martie 2015
februarie 2015
ianuarie 2015
decembrie 2014
noiembrie 2014
octombrie 2014
septembrie 2014
august 2014
iulie 2014
iunie 2014
mai 2014
aprilie 2014
martie 2014
februarie 2014

iubesc doar aceste nopți văduvite de soare/ încercând să-mi ghicesc singur în palme apropierea morții". Sub influența gândurilor negre care îl trăgeau tot mai jos își imaginează zborul de la etajul 22 al apartamentului unde locuia, până când, într-un moment de cumpănă și revelație, are curajul „să privească drept în față”, într-un panou publicitar, chipul lui Iisus răstignit pe cruce, alături de mesajul „și EL a donat”. Astfel înțelege, în sfârșit, scopul acelor chinuri de până atunci: „*trebuia să te sacrifici în numele poeziei, trebuia să ajungi un donator universal de cuvinte*”.

De aici și până la destinația spirituală nu era decât un pas spre sine... Eliberat, oarecum, și de cea de-a doua mare iubire, iubiri despre care spune că au fost „*elemente declanșatoare și marcante în formarea mea ca poet*”, trăiește o perioadă în care „*singurătatea și lectura masivă îmi rămăseseră singurele muze*”. Flămând de cuvinte scrie : „*trag cu dinții de-o coajă uscată de pâine/ și mă gândesc la țaranul ce-și ia coasa/ și taie capetele plecate ale spicelor de grâu/ fără să-i pese că și oamenii, au capetele plecate în fața morții// moartea cuiva este foamea altcuiva...*”.

În sfârșit, liniștit și resemnat în fața propriului destin, ne mărturisește : „*eu devenisem poezia, eu eram templul ei, eu eram rana vie care nu se putea cicatriza*”. Și ca o ultimă nebulie..., decide în mai 2011 să scoată ultimul volum de versuri!

Mă opresc uimită și citesc fără să îmi cred ochilor! Renunțare după atâtea zbatere? După atâtea încercări de a rămâne pe linia de plutire? De ce? Dar răspunsul autorului vine să-mi aducă o speranță: „*nu eram singur, oamenii credeau în mine, aveau nevoie de mine. Iar eu, la rândul meu, trebuia să strâng din dinți și să merg până la capăt*” (...) „*Spusesem eu Adio Poeziei?*” „*Sfârșit?*”

Orice pare un capăt, un sfârșit, este un nou început domnule Ionuț Caragea și sper că începutul a fost în cadrul cenaclului Lira21, unde ați fost invitat și, îmi place să cred, ați găsit acea oază de liniște atât de necesară creației...

Aionesei Mihaela, cenaclul Lira21, 16 iulie 2011

Similare

Ionuț Caragea – volumul „Cer fără scări/Ciel sans escalier”, editura eLiteratura, București, 2014
16 ianuarie 2015
În „Comentarii”

Apariție editorială: „Ascultă-ți gândul și împlinește-ți visele!”, roman memorialistic de Ionuț Caragea
31 ianuarie 2016
În „Evenimente”

Cum trebuie să fie poetul
15 februarie 2011
În „Comentarii”

Abonare la articole via email

Introduceți adresa de email pentru a primi notificări prin email când vor fi publicate articole noi.

Abonare

Alătură-te celorlalți 2.661 de abonați.

Articole asemănătoare

- Ionuț Caragea – volumul „Cer fără scări/Ciel sans escalier”, editura eLiteratura, București, 2014
- Apariție editorială: „Ascultă-ți gândul și împlinește-ți visele!”, roman memorialistic de Ionuț Caragea
- Cum trebuie să fie poetul
- Poetul Ionuț Caragea, voievodul din mreaja Google, își lansează trei cărți...
- Victorie împotriva nulităților literare

Lasă un comentariu

<input type="text"/>	Nume [*necesar]
<input type="text"/>	E-mail [*necesar]
<input type="text"/>	Adresă web [*opțional]
<input type="text"/>	
<input type="button" value="Trimite comentariul"/>	